

Није мени што ће миш да ми прође кроз бркове, него што може туда да направи пут.

Албанска народна пословица

Просечан корисник интернета је свакако могао да примети да су на Гугловој (Google) мапи Косова и Метохије од пре три месеца топоними северно од реке Ибра напрасно албанизовани. Таман смо се “навикли” да је сада Обилић-Kastriot, Глоговац-Drenas, а Србица- Skënderaj, кад оно, отишло се корак даље, па смо добили насеља: Zaberxhe, Soqanicë, Tergjan, Mekinqe.., и то насеља апсолутно са српским становништвом, на терену који је од скоро веома често на мети ратоборних изјава званичника Кфора, Еулекса и других. Исти такав просечни корисник интернета не може сазнати да је икакав корак, протест или предлог са наше стране учињен према Гуглу, како би се овај пропуст отклонио. Да ли је то уопште пропуст?!

Биће да је реч о још једном, у дугачком низу подметања које ми не препознајемо, или препознамо јако касно. Покушајмо да се сетимо само неких, које памтимо из блиске прошлости, а које на време нисмо препознавали.

I

У марту 1981. године избија побуна Албанаца. У почетку као студентски протест (“пасуљ револуција”) а врло брзо прелази у оружану побуну у Дреници са кулминацијом у фамозном Доњем Преказу. Основне пароле побуне биле су: Kushtetut-Kushtetut (Устав-Устав) и Bashkim-Bashkim (Уједињење-Уједињење). Водећи политичар тога доба Фадиљ Хоџа, наводно осуђује побуну називајући је иредентистичким демонстрацијама срачунатим на “присаједињење Косова матици” (sic!). Под “матицом” наравно не подразумева Србију.

Forma

dat

esse

rei

(Форма даје суштину ствари). Ова флоскула пролази нарочито код српких комуниста

тога доба, па се они чак и почињу и утркивати у еуфемизмима, те тако добијамо “немиле догађаје”, “шачицу иредентиста” и сл., а све у намери да се, не дај боже, Албанци не увреде. Било како било, подвала успева, политички циљ се афирмише.

Након неколико година “Власи се досетили”, па уместо “иреденте” и “немилих догађаја”, смишљају појам – “контрареволуција”. Забијамо још један аутогол. Можемо замислити како у ушима антикомунистичког Запада афирмативно звучи борба против револуције, а тек колико су добри момци који ту борбу воде. Наравно, ми опет гриземо удицу, те препоручујемо свога непријатеља његовим западним савезницима. То можда није било одлучујуће, али још један каменчић у мозаику, свакако јесте.

Тек крајем осамдесетих година прошлог века албанска побуна добија назив сецесионизам, што приближно дефинише карактер катастрофе, која ће се веома брзо сручити на главе нашег народа, и то не само у пренесеном значењу.

II

Писца ових редова, који је рођен и детињство провео као једино српско дете у чисто албанској махали, а који је следствено томе јако рано проговорио албанским језиком, изузетно је неколико година иритирао превод назива оружане формације ТМК. Наиме, како би замаглио сопствену немоћ да покупи стотине хиљада дугих цеви од Албанаца, КФОР се досетио да “вуку промени длаку”, па је ОБК (UÇK), напрасно преименовао у ТМК. Акроним ТМК потиче од - *Trupat Mbrojtjessë Kosovës*, што дословце значи – Трупe за одбрану Косова, односно – Одбрамбене снаге Косова. Волео бих да знам који је “мајстор” ово превео као КЗК (

К

осовски

З

аштиттни

К

орпус) како бих му се поклонио и честитао. Неки наши медији су ТМК преводили чак и као

Косовски мировни корпус

, ваљда да би додатно улепшали монструме као што су Çelik

[\[1\]](#)

,
Sulltan

[\[2\]](#)

Remi

[\[3\]](#)

и друге, који су годинама касапили Србе. Уз ово подметање неминовно иде и објашњење да се ради о лако наоружаним мултиетничким јединицама, чија је мисија деловање у ванредним околностима (поплаве, земљотреси...). Тако смо сами, терминолошком грешком, ако је то уопште била грешка, од монструма произвели хуманитарце. Да се не ради само о језичкој финеси, већ о суштински војној организацији, потврђује и учешће ТМК у заједничким вежбама и акцијама са војском Републике Албаније. Зар је могуће да Србија у својим структурама власти, као што су Координациони центар, или Министарство за КиМ нема људе који знају албански и који не би допустили овакву терминолошку подметачину? Треба ли напоменути да се ТМК на западу именује правим именом KDF (Kosovo Defense Forces).?

III

Срби из Метохије и са Косова, без обзира на то да ли су расељени или и даље живе у својим кућама, постају с времена на време слуђени, ишчекујући да ли ће самозвани њихови лидери прихватити, и у којој мери партиципирање у албанској власти. Овоме веома често доприносе и какофонични тонови и сугестије које долазе од политичких врхова Републике Србије. Разлог је углавном тај што стандарди нису испуњени. Један од кључних аргумената којим албанске власти машу пред очима међународне заједнице је тај да је на Косову успостављена мултиетничност, а да је двојезичност готово епохално достигнуће, стандард над стандардима. С обзиром да српски званичници не реагују, може се рећи да је то истина.

Можда МЗ и не зна да је наш језик *српски*, а да је наше писмо *ћирилица*, и то је у реду. Оно што није у реду је да то српски "лидери" не знају. Јужно од Ибра, нема ћириличног путоказа; званични документи су апсолутно латинични, а често и на веома лошем српском језику. "Српска" верзија сајта Владе "Републике Косово" је наравно латинична. Сајт је осмишљен као "

Портал владе Косово у интернету, који је развијен са намером да омогући централни приступ на информацијама које се дају од владиних институција

! Српски да српскије не може бити! Различито именовање ове творевине на српском језику (Република Косово, Република Косова и сл.) само говори о томе колико је уопште њима стало до Срба и српског језика. Битно је да су испунили какву-такву форму. Као кад попуњавате анкетни листић. Уопште не треба сумњати да је ова глупост завршила на столу неког УН или ЕУ бирократе као чврсти доказ испуњења стандарда мултиетничности. То може бити и јасно и оправдано. Оно што није јасно и није

оправдано је чињеница да на тако флангантно кршење права Срба нико од Срба не реагује. Као да се ради о својеврсној хипнози. Латиница је у Метохији и на Косову писмо: Албанаца, Турака, Муслимана, Хрвата, али свакако не и Срба. Не знам да ли је тако тешко захтевати поштовање сопственог језика и писма. Можда српска “елита” не зна којим језиком говори и којим писмом пише српски народ, али сам посве сигуран да албанска елита то јако добро зна.

IV

Ангажовањем ватиканске мисије *Свети Еуђидио*, првенствено усмерене ка посредовању у усаглашавању школских система на Косову и Метохији (државног и албанског), лансира се и термин “преговори Београда и Приштине”. Треба ли поновити да удицу гутамо а да нас ич грло не заболи? Као да је баш добро подмазано. Под Београдом се *подразумева*

Слободан Милошевић, чија демократичност се већ тада добрo доводи у питање, а под Приштином се *подразумева*

плебисцитарно изабрани Ибрахим Ругова. Плебисцитарно изабрани човек број два у “Приштини”, Фехми Агани егзалтирано изјављује: “Нек нам узму и топове, само нека нам оставе школе”!

“Београд” и “Приштина”¹. септембра 1996. потписују споразум о школству. Шта се касније десило са тим споразумом, то знамо. Знамо шта се десило и са топовима. Али још увек не знамо дoмете тада лансиране фразе *Београд–Приштина*. Усвајањем те фразе, “Београд” је *implicite* себи супротставио противника, уз сву његову изузетно моћну припадајућу логику, те “Приштина” постаје стожер албанског националног програма више него што је то Тирана икада била.

Флоскула “Београд–Приштина” постаје црвена марама у рукама вештог тореадора, на коју енергично кидишу српски политичари и дипломате. Пун ефекат она постиже уочи и за време састанка у Рамбујеу, где се тзв. преговори Београда и Приштине заиста дижу на ниво међудржавних преговора, па чак и више од тога, јер у делегацији Приштине нема ниједног Србина, иако је Срба у то време у Метохији и на Косову било више од 400.000. Од тог броја тамо више нема 2/3 Срба, али монструм од фразе

“Београд-Приштина” се, хвала на питању, јако добро држи. Неко ће рећи: Па, *подразумева* се шта значи Београд–Приштина.! Е не подразумева се! Код овако снажно нападнутих националних вредности, ништа се не *подразумева*

! Све се пажљиво мери и ради. Приштина у овом контексту је појам којим ми аминујемо апсолутно албански пијемонт. Фраза Београд–Приштина искључује из “Приштине” и Србе, и Дечане, и Грачаницу, а прејудицира карактер државности Косова.. Ова “мала” петнаестогодишња несмотреност би нас могла коштати вема много, чак и у процесу који тренутно водимо пред МСП, као што нас је коштала у Рамбујеу.

V

И коначно, ако поставимо питање обичном српском ђаку или студенту како се зове јужна српска покрајина, добили бисмо различите одговоре. Устав каже: Косово и Метохија, неко користи комунистичку кованицу КосМет (нешто као политком, Коминтерна, агитпроп.), а *подразумева* се Косово. На питање да ли се манастир Високи Дечани налази на Косову, верујем да би 90 одсто Срба одговорило потврдно, иако се ради о Метохији. У овом тренутку код Срба ти појмови нису искристалисани, што и није чудно с обзиром на вишедеценијску владавину тоталитарних режима, који су листом затирали свест о Метохији и Косову као сржи српског националног бића. Ово нас наравно не може оправдати због нашег неодговорног односа према сопственом националном бићу. Било би јако чудно, неписмено и глупо ако би неко изјавио да се Ужице налази у Поморављу, али нимало чудно, неписмено и глупо ако би неко изјавио да се Призрен налази на Косову. Баш болујемо од *подразумевања*.

Албанци ништа не подразумевају. За њих је *Kosova*, све и свја. Максимално дефинисани појам, пут, средство и циљ. На националистичким оргијама поводом проглашења независности у Приштини, први пут је истакнута парола:

*Pa
Kosov
ë
e
Qameri
nuk
ka
Shqip
ë
ri*

! (Без Косова и Јужног Епира нема Албаније). Треба ли напоменути да нико на то није

Испеци па реци

Пише: Александар Б. Ђикић
уторак, 09 фебруар 2010 19:17

обратио пажњу?

Миш са почетка приче је и тамо прошао кроз бркове, а да ли ће Грци дозволити да направи пут, видећемо.

[1] Фатмир Љимај.

[2] Сулејман Сељими.

[3] Рустем Мустафа.